

sætter stor Priis paa, som han har opelsket og omfatter med Kjærlighed, og som han selvfølgelig ikke ønsker ødelagt. Nu have hans Naaboer, som boe vestfor, i Kraft af denne Lov hugget deres Skove om; hvad vil saa blive Tilfældet? Den Mand, der ønskede at beholde sin Skov, vilde da blive nødsaget til at afhugge den; han kunde ikke conservere den, thi i en meget kort Aarrække vilde Vindens ødelæggende Virkninger vise sig saaledes paa Skoven, at han blev nødt til at hugge den bort. Jeg troer, at der maatte træffes en Bestemmelse om, at en Mand, hvis Skov havde en saadan Veligheden, paa en Maade maatte have Krav paa at beholde den liggende saaledes, efterat den i et Aarhundrede havde ligget paa dette Sted under Lovens Beskyttelse, og han skulde derfor have Ret til at forlange, at der affattes et passende Velte til Læ for hans Skov. Dette Velte maatte da fredes og ikke bortryddes, forinden den Paagjældende selv vilde bortrydde sin Fredskov, thi da maatte selvfølgelig de, der boe vest- og nordfor have Tilladelse til ogsaa at bortrydde dette. Hvad den Indflydelse angaaer, som Skovene have i klimatisk Henseende, da er den ganske vist ikke ringe; vi have ibetmindste haft eet Tilfælde, som vistnok vil være i frisk Erindring,ovre fra Sylland. Jeg sigter til det Tilfælde, at Nat-ten til den 31te Mai 1865 frøs Rugen bort næsten over alle de bare Steder i Sylland, hvorimod den aldeles ikke tog Skade i Skovegnene. Jeg troer, at dette maa være et temmelig slaaende Beviis for, at Skovene have nogen Indflydelse i klimatisk Henseende, idet de formindste Vindens Magt og i det Hele mildne Klimaet. Jeg troer ogsaa, at de have en betydelig Indflydelse paa Fugtighedsforholdene, men herpaa skal jeg forøvrigt ikke gaae videre ind. Forøvrigt er jeg ganske enig med den ærebe Indenrigsminister i det Hoved- og Grundprincip, der gaaer igjennem Loven, nemlig at forlægge Skovene fra de gode Egne til Jorder, der ere mindre stikfede til Agerbrug, og jeg indrømmer villigt, at dette Lovudkast i stats-oeconomisk Henseende er bygget paa et rigtigt Princip. Til Slutning skal jeg blot tillade mig at henlede det eventuelle Udvalgs Opmærksomhed paa, hvad jeg her har anført.

**Minestad:** Da jeg i alt Væsentligt er enig med de ærebe Talere, som have udtalt sig imod den pludselige Overgang, som nærværende Lovudkast gaaer ud paa, saa skal jeg fatte mig temmelig kort. Saaframt man ikke kjendte de stærke Bevægelser, som i en Aarrække her fra en vis Side have fundet Sted henimod en Af-løsning af Skovtvingen, vilde det unægteligt være noget overraskende at see et Lovforslag i den Retning fremkomme her, samtibigt med, at man i saagodtsom alle andre Lande enten har søgt at indføre Bestemmelser i modsat Retning eller allerede har foretaget dem. Det er jo nemlig saa, at man ikke blot i Østerrig, Baiern, Baden, Würtemberg, kort de fleste tydske Stater, omtrent i de sidste 10 Aar netop har indført Bestemmelser, sigtende til at værne om Skovene, hvilke Bestemmelser deels ere gaaede ud paa i en temmelig høi Grad at gjøre Staten til Eier af Skovene, deels paa at paalægge det private Skovbrug væsentlige Indskrænkninger, hvilket Sidste altsaa gaaer i samme Retning som vor nugsjældende Lovgivning, men at man ogsaa i Frankrig, hvor man havde haft Skovfrihed længe, er slaaet ind paa den samme Vej, og der i Sverrig — som det ærebe Medlem for Præsts Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) bemærkede — er Bevægelser igjære i samme Retning, idet man blandt Andet der har været betænkent paa at indføre Bestemmelser, som nogenlunde svarede til den her saameget berhyggede og udskjældte § 20 i Forordningen af 27de September 1805, Bestemmelser, der gik ud paa, at den, der vilde kjøbe en Skov, ikke i de første Aar — man har her sat en kortere Aarrække, nemlig 3 Aar — maatte hugge deri. I Norge har man i den sidste Tid truffet Bestemmelser for at værne om Skovene; men herpaa skal jeg ikke lægge videre Vægt, da Forholdene der ere ganske afvigende fra vore. Ganske vist er det saa, at paa nogle af disse Steder ere Forholdene væsentligt forskellige fra vore, og at der der kan gjøres Grunde gjældende, som her ikke kunne gjøres gjældende; men det er ingenlunde gjennemgaaende Tilfældet. Paa mange Steder ere Forholdene ligeartede med vore, og dertil kommer, at det maa have haft en lang større Betænkelse fra først af at indføre saadanne Indskrænkninger